

Elhunyt Dr. Leövey András professor

(1926-2019)

Életének 93. évében elhunyt Leövey András professor emeritus, a hazai belgyógyászat kiemelkedő képviselője, a Debreceni Orvostudományi Egyetem egykori rektora, a Debreceni Egyetem Belgyógyászati Klinikájának 68 éven át hűséges munkatársa. Leövey professzort a Debreceni Egyetem saját halottjának tekinti.

Munkatársak, tanítványok, barátok és általa gyógyított betegek hálával és tisztelettel búcsúznak az orvostól, a munkatárstól, a főnöktől, a tanítómestertől, a baráttól, a magyar és a nemzetközi belgyógyászat egyik kiemelkedő képviselőjétől.

Leövey András 1951-ben szerzett orvosi diplomát. Először a Debreceni Orvostudományi Egyetem II.sz. Belklinikáján, majd 1968-tól az I.sz. Belklinikán folytatta munkáját. 1969-ben egyetemi tanárrá nevezték ki, 1974-től az I.sz. Belgyógyászati Klinika igazgatói feladatát látta el 20 éven keresztül. Jelentős aktivitást fejtett ki mind Debrecen város, mind a Debreceni Orvostudományi Egyetem közéletében. 1974-1980 között a Debreceni Orvostudományi Egyetem gyógyító-megelőző rektorhelyettesi, 1985-1991 között rektori feladatát látta el. Rektorsága alatt az egyetem tervszerű, kiegyensúlyozott fejlődésen ment át. A nemzetközi kapcsolatok szélesedtek és mélyültek. Felismerte, hogy az angol nyelvű képzés jelentős mértékben javíthatja a magyar orvostanhallgatók képzését és fokozhatja az itt végzett orvosok versenyképességét. Ezen kívül gazdasági előnyöket jelent az egyetem számára. Vezetése alatt kezdődött a magyar nyelvű mellett az angol nyelvű orvosképzés.

1990-ben a Magyar Rektori Konferencia elnöke volt. Az általános belgyógyászat mellett kiemelt érdeklődési területe volt az endokrinológia, allergológiai és klinikai immunológia, gerontológia és klinikai farmakológia, amelyekből szakvizsgát is tett. 20 éves igazgatói tevékenysége alatt létrejött a

Központi Izotóp Diagnosztikai Laboratórium, kialakult az önálló Immunológiai Kutatólaboratórium és a klinikai endokrinológia profilja. Ezen kívül jelentősen bővült a Művese Állomás. Vezetése alatt megtörtént az I.sz. Belgyógyászati Klinika rekonstrukciója, amelynek keretén belül a 18 ágyas kórtermek helyett a kor színvonalának megfelelő „bokszosított” egységeket alakítottak ki. 1992-ben elkészült az új modern Hemodializáló Centrum, amely lehetővé tette a vesebetegek korszerű ellátását és a vesetranszplantációra történő megfelelő felkészítését.

Az Országos Klinikofarmakológiai hálózat megszüntetése után az I.sz. Belgyógyászati Klinikán létrehozta a klinikofarmakológia bázisát jelentő centrumot. Létrejött a lipid-vaszkuláris és gasztroenterológiai munkacsoport. A magasabb szintű megbízásai mellett is nagy gondot fordított a betegellátásra és az oktatásra. Jelentősen fejlesztette a graduális és a posztgraduális képzés személyi és tárgyi feltételeit. 20 éves igazgatói tevékenysége alatt mintegy 700 publikáció jelent meg a klinikáról és több mint 100 könyv és könyvfejezet látott napvilágot. 28 kandidátusi és 4 nagydoktori értekezés készült. Szoros kapcsolat alakult ki az osztrák, német, francia, egyesült államokbeli és kanadai kutatóintézetekkel. Tudományos munkája elsősorban a pajzsmirigy betegségek kutatására irányult. Ezen a területen elért eredményei nemcsak hazánkban, hanem nemzetközileg is elismerést szereztek. Több évtizeden át végzett magas szintű tudományos, kutató, oktató, gyógyító, megelőző tevékenysége és az egyetem fejlesztése érdekében kifejtett széleskörű vezetői, szervezői és közéleti munkája elismerésül számos szakmai, állami és társadalmi kitüntetésben részesült és 1997-ben professor emeritusi címet kapott. Ezt követően is aktívan folytatta munkáját, rendszeresen szakrendelt. Az Endokrinológiai Tanszék meghatározó tagja maradt példát mutatva a jövő generációjának. Ezen időszak alatt nagy lelkesedéssel szervezte, koordinálta és szerkesztette „Az endokrin és anyagcsere-betegségek gyakorlati kézikönyv”-ét, amelynek sikerét fémjelzi az is, hogy az első kiadást követően rövid idő múlva a második kiadásra is igény mutatkozott.

Köszönjük Professzor Úr iskolateremtő munkáját, a tudást, amit átadott, a szigort, amellyel nevelt bennünket. Fekete István írta azt, hogy „Egy ember addig él, amíg emlékeznek rá”. Professzor Úr színes és gazdag életpályát hagyott maga mögött, amely a jövőben a fiatalság számára is útmutató. Leövey András Professzor Úrtól csak részben búcsúzunk, hiszen eredményei, tanításai velünk élnek és gazdagítják közösségünket.

Prof. Dr. Paragh György